

16. Vánoce.

Vánoce! Slavnost zářící hvězdy! Obě tyto slavnosti jsou ve skutečnosti jen jediným svátkem. Jest to den zářící hvězdy, která, Bohem poslaná do této části světa, svítila kdysi Synu Božímu na pozdrav, když se zde na zemi probudil. Nyní bude svítiti Synu Člověka ode dne jeho pozemského probuzení, od té hodiny, kdy moc Světla zakotví v hrubohmotnosti! –

„Pokoj na zemi k radosti celého lidstva!“ Takový byl pozdrav Světla při pozemském zrození Syna Božího, které se ještě dnes slaví o vánočních svátcích. V odpověď na tento pozdrav nesl se již po několika letech výsměšný pokřik lidstva: „Ukřižuj, ukřižuj ho!“ vyzývavě k Božímu trůnu!

V témže okamžiku snesl se však dolů po cestě tohoto výsměchu ... soud! Nečekal snad až na dnešní dobu! Vy, pozemští lidé, stojíte již ode dne vraždy v tomto zvratném působení. To, co se děje nyní, jest jen *konec soudu*, tedy *konečný soud*!

Od onoho dne, kdy se roztrhla posvěcená opona před Nejsvětějším, byli jste stále odděleni od Boha! Od této hodiny neměli jste již míti Nejsvětější na zemi. Od tohoto okamžiku byli jste zmateni a osamoceni. Nebylo pro vás již žádného spojení s Bohem! Lidstvo přetrhalo toto spojení ukřižováním a rozbilo starou úmluvu. Boží posel, který dal roztrhnouti tuto oponu, uprázdnil také Archu úmluvy, poněvadž ztratila původní smysl a hodnotu. Po této vraždě nemohla dále existovati úmluva mezi Bohem a lidstvem.

Zbylo vám tu jedině Slovo, jako lano k záchraně pro jednotlivce, který chtěl namáhavě se po něm šplhat, aby dosáhl světlejších výšin. To se podařilo za velikého namáhání jen několika lidem. Tam museli však ještě čekat až ku dni posledního soudu! A tento soud přináší Syn Člověka, který má uzavřít novou úmluvu, pro niž vážně hledající byli již nyní zpečetěni.

Bez nové úmluvy nebylo by pro pozemské lidstvo již žádného spojení s Bohem, poněvadž bylo kdysi ukřižováním přerušeno.

Od té doby chyběl nejsilnější článek nutného spojení; a tak vznikla pro každého, mimo samého Boha, nepřeklenutelná propast. Lidstvo však v zaslepení zvětšovalo tuto propast vždy víc a více.

Proto zní nyní pozdrav hvězdy: „Lidstvu *boj a soud* až k úplnému podrobení, které jest totéž jako očistění a mír!“

Snažte se konečně, ve všem shonu tohoto lidstva, jasně vzhlížeti k vánoční době! Ne však z *toho* hlediska, kterému vás učili, nýbrž uvažujte z hlediska Světla!

Syn Boží přišel k lidstvu na zem, aby svým slovem ukázal cestu, která by musela vésti lidstvo do výšin, na nivy blažených. Chtěl tím přinést mír, štěstí a radost. Chtěl otevřít zbloudilým lidským duším dveře k ráji. Lidstvo užaslo a naslouchalo! Cítilo velikost. Avšak rychle probudila se současně napřed jejich pozemská přání, která ze zvyku snažili se lidé do toho ihned vmísit, aby je při této příležitosti viděli naplněny. Lidé vůbec nemysleli na to, aby vděčně přijali veliký Boží dar tak, jak jest, nýbrž chtěli, aby nejdříve byla splněna Synem Božím jejich pozemská přání. Pak snad by se také i snažili trochu pracovat na sobě. Kdyby však jejich pozemská přání byla splněna napřed, zůstali by pak příliš pohodlní, aby ještě dělali něco jiného!

Svým nesprávným stanoviskem chtěli si udělat z Krista služebníka, místo, aby ho pozdravili jako Pána!

Ani dnes není stanovisko lidí vůči Bohu jiné! Všichni mají pro něj jen prosby, všichni chtějí, aby správně vyplnil jejich přání! Snaží se přiblížit se svému Bohu jen v prosbách, jimž *říkají modlitby, které jsou však žebráním*. Ničím jiným! Vy pokrytci, bláhovci, vy neužiteční služebníci! Vaše prosby jsou ve skutečnosti jen sobeckým požadováním! Jen vy a zase jen vy! Myslíte při tom jedině na své blaho.

Co však vy přinášíte vstříc *Bohu* jako dík, jemu, který přenechal k vašemu vývoji celé stvoření?

Vy jste mu je otrávilí a zneuctilí, poněvadž jste se nikdy o ně nestarali. Pošpinilí jste je, když jste se snažili ho používat jen ku splnění nejnižších žádostí! A na samotné svátky vánoční jest vaším nejvyšším cílem jenom vzájemné dávání dárků.

A tak učinili jste i z této země chlév, místo chrámu Božího!

Nikdy jste nepoznali slov Kristových a jejich skryté vysoké hodnoty, která je nade všechny poklady světa! Již za pozemského života Kristova chodili duchovně líní lidé tupě kolem něho, hloupě a omezeně, tak, jak to dělají ještě dnes. Cítili se v nesplnění všech svých pozemských přání dokonce i podvedenými a pronásledovali toho, který jim chtěl dáti mnohem *více, všechno*, co lidský duch potřebuje k dosažení pravého štěstí a pravého života. Pronásledovali ho svou nenávisť, až dosáhli toho, že byl přibit na kříž, aby se již nemuseli nad ním pohoršovat!

Vžijte se do cítění Syna Božího! Jak bezectné, žalostně ubohé lidi viděl před sebou! On, který se nezalekl tak veliké oběti, aby přišel ze Světla na tuto Zemi. On věděl, jaké hodnoty dal lidstvu svým slovem. Hodnoty, které jedině mohly ještě zachránit lidi, tak obtížené vinami proti Bohu a vyvésti je z jejich bludných cest, které si sami vytvořili svým falešným jednáním a mezerovitým myšlením. Ve svých podobenstvích a řečech dal jasně znatelný a přesný směr ve stvoření, který nebylo těžko prorazit a pak velmi snadno udržovat pro každého, kdo je správně pochopil.

Dal jim *záchranu*, dal jim život! Již tehdy viděl, že by museli býti na věky ztraceni, kdyby nezměnili cestu.

A když On ve své veliké lásce a trpělivosti vyšel se svým věděním shovívavě vstříc nízké hlouposti těchto pozemských lidí jen proto, aby pomohl, přišli tito lidé s požadavky svých, pouze pozemských přání! Od něho očekávali osobivě právě to, co se jim všem stalo již mnohokrát tak osudným, poněvadž splněním jejich pozemských přání jejich duch vždy umdlel a byl učiněn nepotřebným pro opravdový vzestup. Denně a každou hodinu musel poznávat, jak házel drahocenné perly sviním! A On pro tyto lidi přišel dolů ze *Světla*!

Chápete, proč při svém výslechu a svém odsouzení nemluvil již na konec ani slova? *Bylo mu hnusné* toto pozemské lidstvo! Zhnusen umlkl! Lidé nebyli již hodni ani slova. Představte si, jak hloupým muselo se jeviti Synu Božímu každé slovo žalobců i soudců, když On sám čerpal z moudrosti a sám byl částí této moudrosti! Co musel cítit, když lidé označili jeho jako rouhače Bohu jen proto, že tomuto mozku omezenému pozemskému lidstvu nemohl dáti žádného průkazu o svém Božském poslání tak, jak *oni* by mu chtěli rozumět. Podal jich přece dost, avšak *lidé* byli neschopni poznati celou velikost, spočívající v těchto průkazech! A za svou vlastní neschopnost učinili na konec zodpovědným Syna Božího! Odsoudili ho, poněvadž mu nemohli rozumět! Právě toho, jenž jediný znal Boha Otce! S hrůzou stojíte před duševním utrpením, které bylo lidstvem v beznadějně strašlivosti vnuceno Synu Božímu.

Ne jinak vede se také tentokrát Synu Člověka. Rozdíl jest pouze v tom, že podle dnešních zákonů nelze ho přivést na smrt. Za to žalovali ho vícekrát pro podvody, poněvadž před soudem nemůže podati *pozemský důkaz*, že jest seslán Bohem a že jest Syn Člověka! Nedbá se také na

velikost jeho poselství, také se v něm nehledá ani *jediná* hodnota, nýbrž odsunuje se bez zájmu stranou a s bezmeznou nenávisť hledá se tvrdošijně jen jediný smysl: „Svým tvrzením chce jako cíle dosáhnouti pozemských výhod!“ Necht' činí cokoliv, může to podle názorů pozemských lidí míti jen ten smysl, aby sám pro sebe získal výhody. Jedině z *tohoto* hlediska se na něho pohlíží! Důvod k tomuto zlému názoru není však v *jeho* konání, nýbrž, tak jako kdysi u Syna Božího, pouze v bezmezném hlouposti a duchovní omezenosti těchto pozemských lidí, kteří vůbec nejsou schopni myslet jinak, než takovým způsobem, jaký *oni sami* chovají v sobě! Člověk usuzuje a soudí podle *svého* způsobu! Ve svém zlém chtění a ve svém odvrácení se od Boha nejsou již schopni vyššího chápání.

Tak byl Syn Člověka stejným způsobem štván a pronásledován. Jen s námahou a za trvalého pohoršení mohl plniti svou úlohu, to jest připravovati Slovo pro ten čas, který nyní má přijíti! Neboť kdyby s tím chtěl započít teprve nyní, bylo by pro celé lidstvo příliš pozdě!

Avšak *On* neměl by škody z toho, kdyby unaven a zhnusen zanechal všech příprav, neboť on sám jest poslán na zemi Bohem Otcem jedině na svou *vlastní prosbu!*

Když Kristus mluvil kdysi o jeho příchodu, tak platilo to o jeho příchodu k soudu! Pro soud nebylo však nutno, aby sestupoval až dolů do tohoto pozemského těla. Byl by splnil svůj úřad *přicházeje v oblacích* a jsa nad zemí! Pozemské utrpení a lidská nenávisť byla by mu tak úplně uspořena. Teprve Janem byl pak zvěstován jeho *pozemský příchod* ze Světla, když krátce po zavraždění Syna Božího bylo mu to na jeho prosbu povoleno.

Jen tak je možno, že nyní v soudu nebude země rozdracena tíhou kletby, na ní spočívající! To byl její skutečný úděl! Nyní však bude jen očištěna a zůstane zachována!

Pohledte teď z *tohoto* hlediska na vánoční slavnosti a uvažujte, jak na vás působí v dosavadním způsobu!

Jaká osobivost lidí v tom spočívá! V každém slově písní a zpěvů. Chybí všude pravá pokora. Jen sebebovýšenost v ješitnosti, domýšlivých myšlenkách o vlastní hodnotě. Je to hmyz, který by musel shořet, kdyby mohl vzlétnouti ke Světlu!

Vánoční svátky slavili lidé dosud jen *pro sebe!* Pro svou pozemskou radost, ne však k radosti ducha! Nyní má býti jinak. Slavnost hvězdy přináší těm, kdo pokorně a vážně touží po Světle, osvobození od bludů domýšlivého lidského mozku. Neboť Imanuel, meč Boží, rozbíjí všechno nepravé v trosky! -

Jeho zpozemštění nebylo tedy od počátku předurčeno. Jedině na jeho prosbu bylo mu dovoleno, že k súčtování smí jíti až na zem. S vyslyšením této prosby změnil se také úděl této země, jež bude uchráněna před úplným zničením! Po strašlivé očiště smí býti povznesena do říše, kam zkáza nenalezne přístupu. -

Když byla Synu Člověka tato prosba kdysi povolena, šla zpráva o tom jásavě dolů do všech částí stvoření a mnozí lidské duchové z rozličných úrovní vysílali žhavé prosby k Bohu, aby jim bylo milostivě dovoleno směti pomáhat Synu Člověka celým svým bytím při splnění jeho úlohy zde na zemi.

Mnohým bylo to také dovoleno a svatý slib poutal je tak ke splnění této úlohy. Jedině za tímto účelem byli pak v pravý čas vtěleni na zemi. Mnozí z nich ztratili se však v tomto nynějším pozemském bytí a selhali tak pro svou úlohu následkem honby za pozemským štěstím, pozemskou slávou, nebo jinými ješitnostmi.

Byli mezi nimi i takoví lidské duchové, kteří byli obtíženi těžkou vinou a v zoufalství a úzkosti se

modlili, aby směli spolupracovati, poněvadž *jen v tom* mohlo býti pro ně vykoupení. Jinak stáli před jistou zkárou.

Nyní však nastává doba, kdy všem, kdo se takto zavázali, spadne páska s jejich, dosud zahaleného vědění. Pak poznají někteří s radostí a díky, že smějí vyplniti to, co si kdysi vytoužili a to po dlouhé námaze, za láskyplného vedení ze Světla. Mnohý však s hrůzou uzří před sebou, že promarnil i tu poslední možnost, aby odpykal svou vinu, že na tuto vinu svým selháním navalil ještě další nevyhléditelná břemena, která znemožňují jakoukoliv záchranu. Mnozí uzří, že dokonce sami se *rouhali* a snažili se překážeti v cestě *tomu*, jemuž kdysi slíbili cestu ulehčovati. Těch je velmi mnoho. Probuzení přijde jim teprve tehdy, až budou svrženi do oblasti zničení, takže jim nezbude již času k nové prosbě. –

Od vraždy na Synu Božím a tím vyvolaného rozbití staré úmluvy čeká celé pozdější stvoření na soud! Nejen tato maličká země! A tím jsou vinni jedině vyvíjející se lidští duchové, svým opětovným selháním a rozumbradstvím ve své pyšné domýšlivosti!

Poněvadž spojení se Světlem bylo přerušeno, mohl každý lidský duch v této době nutného čekání přijíti ve svém vzestupu až k *té hranici*, která leží v mezích jeho vlastního myšlení. Nikdy nemohl dospěti výšin! Tam byl mu následkem přerušení vyššího spojení stanoven pevný cíl, aby vyčkal až k Božskému soudu!

Již tato úroveň čekání je podle lidského smýšlení světlou říší, která dosavadní námahu bohatě odměňuje. Nečinilo proto nikomu žádných starostí, že směl vyčkávat na tomto místě až k hodině soudu. Přece však tato úroveň není věčná, nýbrž ještě pomíjivá a temná v poměru k těm úrovním, na kterých smějí dlíti lidští duchové, kteří jsou spojeni s Bohem. *Jedině to* dává věčné a vědomé uvědomění, věčné bytí. K tomu však musí býti všichni v soudu teprve očištěni! Pak jsou to oni očištěni, kteří mohou býti vpuštěni do říše radosti svého Pána! Neboť jenom v soudu budou jejich roucha skutečně zbělena!

A to se před krátkou dobou v oblastech duchů právě stalo. Zpěv chvály těchto očištěných zaznívá již dnes jásavě vzhůru k Božimu trůnu! –

Ode dne ukřižování až ke dni soudu zastavil se vesmír tiše ve svém velikém vyšším vývoji, jako v době čekání, ve které lidští duchové musí vidět růsti vlastní setbu, která dozraje v záchrvěch tohoto stvoření až k přezrálosti. Pak následoval by podle zákonů stvoření nezadržitelný rozpad, kdyby z vůle Boží nebyli zachováni dále.

Lidské dílo, vyšlé z rozumu, jest podrobena rozkladu vždy, pokud nenese v sobě Božskou vůli a není tedy podle vůle Boží. To jest ten meč, který trvale visí nade vším jedním lidí! Který je nutí, aby poslouchali Božských zákonů. Proto zhrouť se nyní všechno samo v sobě a pak ... přijde Boží soud! Roztřídění všech duchů! Avšak dříve musí prožítí zhroucení všech svých falešných děl!

Aby ve velikém zmatku v celém stvoření byl utvořen silný most, který by udržel zemi, jsou proto mnozí z vás pro tuto dobu vtělení nyní na zemi ve splnění své vlastní prosby.

Myslete tedy na to, že *vy pomáháte udržovat tuto zemi, aby nezhynula!* Vaším čistým chtěním bude dána milionům lidí příležitost, aby mohli po jistý čas ještě uzrávat a pak přece mohli vejíti do království Božího, které již bylo pro ně ztraceno. Neberte to proto tak příliš lehce!

Vy vyvolení a povolání, nyní pro vás nastává splnění vašeho slibu. Volám vás proto na stráž!